

fløderen og hans Familie". Jeg formoder, det er en anden Familie, der har boet i samme Hus, i hvilket hun og Manden boede, nemlig Huset, der brændte. Hun mente, at man paa den Maade kunde komme ind paa, hvorledes det hang sammen; men det nægte de han og sagde, „at der ikke heller vilde blive foretaget nogen Anhøldelse der inde fra, thi, sagde han, det er jo tydeligt nok, og det ved De jo ogsaa godt, at Deres Mand har sat Fld paa sit Hus." Men saa skildrer hun, hvorledes han videre gik efter hende, og blev saa nærgaaende mod hende som Kvinde, at hun blev bange for ham, og da han saa begyndte at lægge Armen om Livet paa hende, begyndte hun at græde, „og da han saa ikke kunde faa noget at vide med sin Brøstighed og uforskammede Talemaade, saa stiftede han om og blev meget mere forekommende, end man kunde tiltro en Mand som Overbetjent Petersen." Det samme kommer hun ind paa en anden Gang, da han „klappede hende paa Kenden" og blev „saa sød og elskværdig", som hun ikke havde ventet og ikke ønskede. Hun fortæller dernæst om, hvorledes man ved to Lejligheder har kaldt hende og Barnet op i den Stue, hvor Hr. Valdemar Petersen plejede at holde Forhør over hende, og efter forgæves Forsøg paa at faa hende til at tilstaa, da hentede Manden op fra Arresten, og lod ham vise sig i Døren, „saa han fik Barnet og mig at se. Men nu var han bleven iført noget hvidt Tøj, som vel var en Fængselsdragt. Han blev straks ført bort igen." Der skete ikke andet, end at Døren blev slaaet op, saa han fik Lov til at se Kone og Barn og gaa igen. Enhver vil kunne forstaa, hvilken Tortur der ligger i dette, og det skal være sset to Gange. Da man nu ikke kunde faa hende til at befende, blev hun tilsidst sluppen ud, men idet hun slap ud — skriver hun — skete det kun „med Trusel om, at jeg ikke maatte tale om, hvad der var, blevet forhørt eller spurgt om, thi, sagde de Herrer af Kommissionen, hvis de fik at vide noget, som jeg havde sagt om denne Sag, saa skulde jeg straks blive arresteret igen, og det blev mig ikke sagt een, men flere Gange." Hun blev altsaa sluppen fri, men Manden blev fiddende, og hun fik saa nogen Tid derefter at vide, at Manden havde befendt. Hun tog da til Randers og fik Lov til at tale med Manden, „men hvad jeg nu fik at vide af ham, var noget af det utroligste, jeg havde hørt, thi ham var i den Tro, at jeg og vort lille Barn havde været der hele Tiden, og at vi vare syge og færdige at fortæres af at være indespærrede saa længe. Og saa var der

ogsaa sagt til ham, at hans gamle Fader var arresteret, og vi skulde faa Lov til at sidde, til han sagde ja, saa kunde han selv om, om han vilde sige det nu eller siden, for hvis han ikke sagde ja nu, saa skulde de tage ham med til Rjøbenhavn, naar de rejste fra Randers." Hun fortæller videre, hvordan han har fortalt hende om, hvorledes de flyttede om med ham fra den ene Celle til den anden, men stadig i Nærheden af en tredje Celle, hvori der sad en Kone med et lille Barn. Det hørte han, fordi Barnet skreg meget, og Manden havde ikke Ro hverken Dag eller Nat, ikke blot fordi Barnet skreg, men særlig fordi han stadig var i den Tro, at det var hans egen Kone og Barn, der sad. Det var blevet sagt til ham, og de havde svoret højt og dyrt derpaa, at ingen af dem skulde komme ud, før han sagde ja til, hvad de ønskede, han skulde sige. Saa fortæller hun videre, at der var en Slafter, som Hr. Schlow lod gaa rundt fra Celle til Celle under faldt Mavn, og som havde faaet Løfte om at faa sin Straf mildet, hvis han fik nogen af Arrestanterne til at tilstaa. Denne Slafter havde en Dag sagt til hendes Mand: „Du er et Møn, at du vil lade din Kone og dit Barn sidde her." Saa var det, min Mand sagde ja, thi, sagde min Mand til mig, han kunde ikke holde ud til den Behandlingsmaade, han havde været Gnistand for, og saa var det i al sin Hunger og Fortvivlelse, at han havde fattet den fortvivlede Plan, at han vilde se at faa mig og mit Barn ud, da han ikke syntes, han kunde udholde længere at blive behandlet paa den Maade, som Overbetjenten overjuser sine Ofre paa, thi det er jo en alt andet, end human Maade." Det var altsaa det Referat, jeg kan give af, hvad denne Klage indeholdt. Om den er sandfærdig, derom ved jeg ikke andet, end hvad enhver, der læser den, kan danne sig en Mening om. Det kan jo være, den er usand, skønt Fremstillingen ikke gør Indtryk deraf — men det kan ogsaa være, det er sandt, hvad der staar. Det er maasse noget, som den højtærede Justitsminister kan oplyse os om. Da jeg fik denne Skrivelse, sendte jeg den nemlig straks videre til den højtærede Minister den 17de, Oktober i Mar med en Henstilling om, at den maatte blive gjort til Genstand for nærmere Underjøgelse, og jeg tillader mig nu at opfordre den højtærede Minister til at oplyse, hvad der af ham maatte være blevet foretaget i denne Sag.

Det tredje Tilfælde, jeg vil anføre, er en Klage til den højtærede Justitsminister fra Bøder Christen Sørensen, Fluebjerg Sogn,